

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς δε πλέξη.

Έβδομη Δεκεμβρίου,
βρασιμός Βουλευτηρίου.

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Πεντακόσα κι' έξινητα κι' έννιά
κι' ό νταής Θεωδωής 'στά πανιά.

Σάλπιγμα του Θεωδωή, που πολλά παραληρεί.

Αναψέ με σαν και πρώτα πυρ και μένος της ανδρείας,
μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω, προσκαλώ τας έφεδρείας.
Είς της σάλπιγγος τόν ήχον δέν λυγούν τά γόνατά μου,
κι' είναι τά σαλπίσματά μου
προμηνύματα τρομάρας, συμφοράς στομαχικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Ποιον θάρρος μ' ένθαρρύνει, τί Βεζούδιος με φλέγει!...
ποιός γελά τόν Θεωδωάκη; τίς τόν Έρκαλέα ψέγει;
Μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω, και πλακόνουν τά φουσάτα
νά τά βγάλω 'στό σεργιάνι, νά τά κάνω στράτα στράτα,
κι' είς σκηνας νά τά κοιμίσω στρατιάς ειρηνικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω, και με πέρνουν 'στό κοντό...
δώσετέ μου νά φορέσω τό παληό μου τρικαντό,
δέν τό 'πάληωσαν οι χρόνοι, δέν τό 'ξέβαψαν καιροί,
πεταμένο σε μία κόψη πατατράνα καρτερεϊ,
και τούς άθλους διηγείται παλαιάς πολεμικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω, προσκαλώ τας έφεδρείας,
μα 'στην φούρλα δέν ξεχάνω και την προίκα της Μαρίας.
Και προικίζω και σαλπίζω και τρομάζω την Τουρκιά
και τόν πόλεμον φαιδρώνω με της κόρης τά προικιά,
και προβάλλω προικοδότης και πολέμαρχος γλυκός...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Γιά στρατόπεδα και προίκες τά λεπτά δέν πᾶν χαράμι,
μες 'στό σάλπισμα κι' ή προίκα, μες 'στον πόλεμο κι' οι γάμοι.
Πάντοτε χαρά την θλίψιν συγχιρνά κι' όλιγοστεύει,
ό δε πρῶτος Ήσάις με τόν "Αρην συγχορεύει,
κι' Αρεως καπνίζουν δᾶδες και χαράς Βασιλικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Προικοδότης οίκονόμος, Σακαράκας κοφοχέρης,
και Γ α μ π ο υ ρ Μ α ζ ό ρ φουριόζος,σαλπικτής και κανονιέρης.

Ραπατάου, ραπατάου, μπάμ και μπουμ και τρά ταράτα,
φαβορίταις σαν μπαμπάκι κι' όλο λύγισμα και νελάτα
έναντιον κάθε νόμου της κρατούσης φυσικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω, και λυσσούν οι φαρμασόνιοι,
άπ' έδω στρατού φουσάτα κι' άπ' εκεί χρεών τεφτέρια,
έμουρλάθη τό Κουβέρνο και ζητεί καλά και σώνει
και τόν λύκο χορτασμένο και την προβατίν' άκέρηα,
κι' ήρωσ στέλω διπροσώπου κι' άπηνοϋς πολιτικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Μιά σαλπίζω, δρό σαλπίζω σε Ρωμαίικο μουρλό,
μάρς εμπρός εκεί 'στη Θήβα, τό καινούριο Βατερλώ...
Θεωδωής χωρίς άντάρα και πολέμων άστραπάς
είναι φάβα δίχως λάδι και νερόδραστος λαπάς.
Μάρς εμπρός με νέους ήχους μανιόδους μουσικής...
είμαι μπόννα της Κορώνας, Μποναπάρτης της φακής.

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φα.—Λοιπόν του Διαγγέλματος έφαρμαγή τελεία
και θριαμβεύει κατ' αυτές θριαμβών Βασιλεία.
'Ο κύριος Θεόδωρος είς την Βουλήν προτείνει
τόσα για τό στρατόπεδο και τόσα για τά κτήνη,
μα και για την ιππώνειαν και τά χιτισοειπάσματα
δέν ξέρω τί γυρεύει,
κι' άκούοντ' έμβατήρια και τών πολέμων άσματα
κι' ό κόσμος άγριεύει.

Ούχ ήττον θα μάς χρειασθούν και μερικαίς χιλιάδες
για τά χυρα, για τόν σάνο, για τάς άπποφοβάς,
και λυπημένοι θα κυττούν οι υλιστικοί Τρέλιαδες
πώς άδειασε κι' έτρύπησε του κόστους ό ντερόβας.

Όφισ παντού πολεμική,
μπάμ μπουμ έδω, μπάμ μπουμ εκεί,
του Βασιληά μας έγινε τό θέλημα κι' ή χάρις,
έκείνο τό Διάγγελμα σηκώνει τόν ντουινά,
μα τρέχει κι' ό Διάδοχος πέζος και καθάλλαρης

καί τούς στρατώνας, Περικλή, τούς πέρνει παγανιά.
Βλέπει τ'όνα, βλέπει τ'άλλο,
ξεσπαθώνει φανερά,
κι' ἐγὼ θούρια τοῦ ψάλλω
κι' ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ.

Π.—Χριστὲ καὶ Παναγία μου!...

Φ.— Δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
τρέμε, καυμένη Περικλή, καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα.

Τὼπ' ἐκεῖνος καὶ θὰ γίνη
τὸ Ρωμαῖκο καμίνι,
τὼπ' ἐκεῖνος μὲ τὸ Στέμμα
καὶ τὸ τίμιόν μας αἶμα
θὰ χυθῇ ποταμηδὼν
τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν.

Ὅλαις ἡ καρδίαις πετοῦν,
τί πανήγυρις μεγάλη!
τὸ Διάγγελμα κυττοῦν
Ρῶσσοι, Πρῶσσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
καὶ τὰς σκέψεις σχολιάζουν Βασιλέως πατριώτου
κι' ἓνας λείει τὸ μακρὺ του κι' ἄλλος λείει τὸ κοντὸ του.

Τὶ Διάγγελμα κι' ἐκεῖνο!
τὸ διαβάζω, Περικλέτο,
κι' εἰς μισέλληνας προτείνω
κάμα, στόκο καὶ στίλιτο.

Ἄκου, Περικλή, πῶς τρίζουν
τὰ σπαθιά μὲς 'στὰ φικάρια,
τ'άλογα χιλιμιντρίζουν
καὶ κλωτσοῦνε τὰ μουλάρια.

Μὰ στρατόπεδα μυρίζει
καὶ τὸ δόλιο μου γαῖδουρι,
κι' ἓνα θούριον γκαρίζει
ξαπλωμένο μὲς 'στ' ἀχοῦρι.

Διάγγελμα πραγματικῶς δαιμόνιον κι' οὐράνιον,
ἐμπνεύσου θάρρος, Περικλή, καὶ φρόνημ' ἀρεμάνιον,
ἄφοβος κι' ὑπερήφανος σὰν πολεμάρχος στέκα
καὶ νὰ διαβάξης δυνατὰ τὸ γράμμα τῆς Κορώνας
ἐμπρὸς εἰς τὰ μουρέλια σου κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν Ρεβέκκα,
κι' ὁπότεν ὁ Διάδοχος πηγαίνει 'στους στρατώνας,
πήγαινε, βρε μπεχλιβάνη,
ἀπ' ὀπίσω του καὶ σύ,
κι' ὅταν καθβυκλινὰ κἀνη
τ'άλογάκι του χρυσῆ,
μάζευέ την ἀπὸ κάτω,
καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ βλέπη
σὰν χρυσὸ Κωνσταντινάτο
φύλαγέ την μὲς 'στὴν τσέπη,
κι' ὁλονὲν κυττάζωντάς την κατὰ μόνος νὰ τρουφᾷς
καὶ 'στὸ τέλος σὰν πεινάσης ξερανέ την νὰ τὴν φᾷς.

Π.— Στρατοπέδων ἡμέρ' ἀνατέλλει
κι' ἓνας γέρος ἀφράτος καὶ νέος
νὰ ζωσθῇ τὴν ρομφαίαν του θέλει
Σακκαράκας σὰν πρῶτα γενναῖος.

Στρατοπέδων ἡμέρα σιμόνει,
κάθε Φράγκος χαλᾷς ἀπορεῖ,

κι' ἓνας γέρος βαρβάτος θυμόνει,
ποῦ τὸν λέν καπετὰν Θεωρῆ.

Στρατοπέδων ἡμέρα προβάλλει
κι' ἓνας γέρος μὲ νεώτης δροσὶά
πρὶν νάλθῃ τὸ τρελλὸ καρναβάλι
πολεμάρχου φορεῖ φορεσιὰ.

Ἀπὸ κρότον ἀρμάτων βουῦζει
τῶν Θεῶν ἡ περίδοξος χώρα,
κι' ἓνας γέρος ξιφῆρης ἀφρίζει,
ποῦ καλεῖται κυρία Θεωρᾶ.

Βασιλεὺς τροπαιοῦχος διαβάνει
καὶ σαλπίσματα 'ἀκούω φρικτά,
σὲ τσαντίρια κι' αὐτὸς παραμένει,
σὲ τσαντίρια κι' αὐτὸς ξενυκτᾷ.

Νάτος νάτος... ἐκεῖ 'στὸ τσαντίρι
τρώει μόνος ξερὸ ψωμοτύρι,
μὰ τὸν τρέφει μεγάλος σκυπὸς
κι' εἶναι πάντα γλεντζῆς χαρωπός.

Τὴν ζωὴν σὰς τὴν πρώτην ξεχνᾷτε
κι' ἄς ἀνάψουν πολέμων πυρσοί...
γεῖά σου γεῖά σου, τρανὲ Κορωνάτε,
γεῖά σου γεῖά σου, Θεωρᾶ καὶ σύ.

Τὰ παιδιὰ τῆς Κορώνας 'στὸν κρότο
τρέχουν τρέχουν νὰ 'βροῦν τὸν μπαμπά,
καὶ κυττῶ τὸ παιδί της τὸ πρῶτο
σὲ σωρούς τουφεκίων ν' ἀκουμπᾷ.

Εἰς ἐκείνους ἐπάνω κοιμάται
κι' ὅλο δόξακις ἐμπρός του ξανοίγει,
καὶ σὰν πρῶτα στιγμήν δὲν θυμᾷται
τῆς τρελλῆς Ἀλεπούς τὸ κυνήγι.

Τώρα κόπος, πηλάλα καὶ δράσι,
καρβάνια, σακκὶ καὶ πογούρι,
τώρα πιά κι' ἡ Ρωμαῖκη πλάσι
φασκελόνει τὸ πρῶτο χυζούρι.

Ἐστῆς μεγάλης σκηνῆς του τὸ χῶμα
μὴ κουβέρτα τοῦ στρώνουν γιὰ στρώμα,
κι' ἔχει μόνος κι' αὐτὸς μαξιλάρι
τοῦ χρυσοῦ του σπαθιοῦ τὸ φικάρι.

Τῶν Ἑλλήνων ἀναθεὶ τὸ στήθος
κι' ἀπὸ μέσα πετιέται μὴ σπῖθας,
καὶ σαστίζει μαζί μὲ τὸ πλῆθος
κάθε ξένου ξερὴ κολοκύθα.

Ὡ πατρίς τῶν Ἑλλήνων μουλωχτή,
δὲν φουφᾷ ὅπως πρὶν κραιμαλῆ,
κι' εἰς ἐρίππων σωρούς καὶ πεζῶν
σὰν ἀρχαία πηδᾷς Ἀμαζῶν.

Μὲ ταμπουρά 'στ' αὐτιά μας βροντᾷ
κελκιδεῖς τὰ τραγοῦδια τοῦ Μάρτη,

καὶ μὲ μία καρφίτσα κεντᾷς
τὸν λιγνὸ τῶν Ρωμηῶν Μποναπάρτη.

Ἀνδρείεύω κι' ἐγὼ 'στὴ φωνή σου
καὶ λουφαίζουν ἐχθροὶ μας σπιούντοι,
κι' ὁπλισμένη γυρνᾷς 'στὴ σκηνή σου
καὶ γυρεῖς σκοινὶ καὶ σαποῦνι.

Φ.— Ὁ Θεωρῆς 'συμφώνησε καθ' ὅλα μὲ τὸν Θρόνο
καὶ θάχωμε τρεχάματα μὲ τὸν καινούριο χρόνο,
τούς δανειστάς 'λησμόνησε
καὶ μὴ χαρὰ 'συμφώνησε,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν τὴν ἔφησε 'στὰ κρύα
κι' οἱ φουκαράδες ἔμειναν σὰν πρὶν 'στὴν ἐφεδρεία.

Ὁ Θεωρᾶκης γιὰ ποιῆ
μὲ τὴν Κορῶνα συμφωνεῖ,
καὶ μ' οἶστρον οἰστρηλατηθεὶς πολεμικῆς ἐμπνεύσεως
θ' ἀρχίσῃ παπαρδέλαις,
καὶ μέσα 'στὰ προγράμματα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
τυλίγονται σαρδέλαις.

Μένει καθ' ὅλα σύμφωνος ὁ γέρο λιμαδόρος
'στὸ γράμμα τῆς πορφύρας...
κρίμα ποῦ τώρα 'πρόβαλε σὰν Ἀρῆς αἰμοβόρος
κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.
Κρίμα ποῦ τώρα 'φύτρωσε κι' ὁ Προοδευτικὸς
ἀνὴρ πολεμικός.

Κρίμα ποῦ κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ τῆς οἰκονομίας
μὲς 'στὸν πολὺν ἀναβρασμὸν τῆς τόσης τρικυμίας
ἀντὶ νὰ παίξῃ νούμερα 'στὰ δέκα δάκτυλά του
παίζει τουφεκία καὶ σπαθιά μὲ τὸλμην Στρατηλάτου.
Κρίμα ποῦ παραγρίψαν καὶ τοῦ νταῆ Σκουλοῦδη
τὰ γένημα τὰ τρανά,
καὶ καθ' ἐλπίς ἀπέμεινε τῶν πολεμάρχων φρούρη

κι' ἀπλόνουν τραχανᾶ.
Ὁ Θεωρᾶκης γιὰ ποιῆ
μὲ τὴν Κορῶνα συμφωνεῖ,
ἀλλὰ κι' ἂν δὲν 'συμφώνησε μὲς 'στὴν ἀσυμφωνία
θὰ 'ερῆς τὴν ἀρμονία,
καὶ πάλι μὲ τὸν Θεωρῆ κατ' ἄφορον θὰ πάρωμε
καὶ πάλαις θὰ φοράρωμε.

Διάγγελμα διαβάζω
σὲ κόσμο παλαβό,
καὶ τάρματά μου βάζω
'στὴ Θέβα νὰ διαβῶ,
παπάκια νὰ σκοτώσω,
χήναις καὶ πετεινοῦς,
κι' ἐκεῖ νὰ ξεφαντώσω
μετὰ τῆς Κορδονοῦς.

Π.— Κι' ἐμένα τώρα, Φασουλῆ,
ἄσβεστον πῦρ μὲ πυρπολεῖ,
καὶ τὴν γραφὴ διαβάζοντας τοῦ ρέκτη Βασιλῆα
πέρνω τὸ τουφεκάκι μου καὶ πάω γιὰ πουλιά.
Μὰ πρῶτ' ἄς πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ 'δούμε τόση χαύρα
καὶ τὸν πολὺ σεληνιασμὸ τοῦ καθενὸς Παλαύρα,
καὶ γύρισε τὴ ράχη
ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάχι.

Ἐπὶ δαπάναις τὰς μυρίας προικοδοτῆσις Μαρίας.

Καὶ χιλιάδες τετρακόσας τέλος πάντων τί σημαίνει
ἂν δοθῶν ἐκ περισσοῦ;
χαῖρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαῖρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδάνι μετὰ σοῦ.

Ἐδῶ τόσοι τὴν Ἑλλάδα
τὴν βυζαντινὴν σὰν γελάδα,
κι' ἄλωνίζε τὰ σεντούκια τῶν Ταμείων ἡ ρεμούλα
καὶ χιλιάδες τρώμε τασαῖς,
καὶ μὴ κόρη τῆς Ἑλλάδος, μὴ χρυσὴ Βασιλοπούλα,
δὲν θὰ πᾶρῃ τετρακόσας;

Ἐδῶ τῶν κρηναριῶν
καὶ πληθύνονται βαρεῖα,
κι' ἀπὸ τὸ δόλιο Κεντρικὸ
θέλουν ὅλοι μεροῖκο,
καὶ μὴ κόρη Πειραιηπέσσα
καὶ βλαστάρι ντιλικάτο,
ποῦχε δόξα, ποῦχε μέσα,
καὶ πατέρα Κορωνάτο,
δὶχῶς προῖκα θ' ἀπομείνῃ;
ποῦς αὐτὸ σωστὸ τὸ κρίνει;

Ἄς κλεισθῇ τὸ λαλὸν στόμα καθ' ἑμῶς γλωσσόκοπας,
καὶ 'στὰς νέας τὰς δαπάναις,
ποῦ θὰ γίνωσι γιὰ πολέμους καὶ προσκλήσεις ἐφεδρείας,
ἄς γραφοῦν καὶ τετρακόσας γιὰ τὴν προῖκα τῆς Μαρίας.
Σὲ Κουβέρνο σὰν καὶ τοῦτο, ποῦ κατακλυσμοὺς ὑπέστη,
τετρακόσας δὲν τοῦ κάνουν μῆτε κρεμὴ μῆτε ζέστη.

Τὶ 'ντροπὴ μας γιὰ τὴν προῖκα τόσας θύρωσις νὰ γένῃ
'στὴ Βουλὴν μας τὴν γλωσσού...

Ο Φάλμπος, ὁ σπετασιέρης τῆς Σμύρνης ὁ μέγας,
 ποὺ μεμινᾷ σπουδαίως νὰ συντηρῇ τὸ κάλλος,
 εὗρθε· τώρα τώρα μιὰ σκευασία τρέλλα,
 ποὺ καὶ ἡ ῥῆξ μὲ τοῦτ' αὐτῇ φαίνεται κοπέλα.
 Κι, ἂν θέλῃς, Φασουλῇ μου, σὺν Νερκισσὸς νὰ γίνῃς
 παρὲς τὴν σκευασία τοῦ Φάλμπου τοῦ σπετασιέρη,
 γάλα τιτκομυγγόδων μὲ μίγμα λαολίνης,
 χωρὶς καὶ ὁ Περικλέης· τὸ μυστικὸ νὰ ἔσῃ.